

[Kai Moltke.]

har den brede kontakt med det vietnamesiske folk.

Når regeringen overvejer disse ting, er det ikke alene spørgsmål om anerkendelse af Hanoi eller ikke. Det er først og fremmest spørgsmålet: anerkender vi denne håndfuld sydvietnamesiske generaler som noget udtryk for det sydvietnamesiske folk? Er det virkelig de eneste, vi i den nuværende situation kan tænke os at være i forbindelse med? Ja, jeg rejser spørgsmålet her til diskussion, og jeg ville da sætte megen pris på at høre, om man virkelig har så høje forestillinger om dette regime i Saigon, som saboterer fredsforhandlingerne i Paris, at man vil fastholde, at vi kun skal have forbindelser med disse fortidens skikkelser, hvis indflydelse og magt vil forsvinde samtidig med den amerikanske okkuperationsmagt.

Det var en lille udenrigspolitisk udflugt vedrørende begivenhederne uden for Europa. Men jeg må i samme forbindelse sige, at vi også skal være yderst forsigtige, hvor det drejer sig om forskydningerne i den europæiske politik. Det er virkelig et stort fremskridt, og det behøver ingen her i salen at skamme sig over, at vi har fået den lettelse, at NATO giver afkald på kravet om, at kun mennesker, som har kontrolrådspas fra Berlin, kan få adgang her til landet. Den sag er altså ikke rejst forgæves. Men det er kun et led i en udvikling, og en kommende sikkerhedskonference bør vel, som det er blevet sagt uden at nævne stater, bygge på status quo. Man må nu engang i et land af Danmarks størrelse indrette sig efter verden, som den er, som blokkene ligger, og som forskydningerne sker.

Men her kommer det andet moment for vesteuropæisk politik ind, og det kunne jeg lide at efterlyse her ved slutningen. Regeringen havde ikke helt ret, da den så på de europæiske konjunkturer. Jeg kan blot minde om vismændenes betænkning fra den sidste tid, hvori de advarer imod over en længere periode udelukkende at trække på udenlandske lån for at få handels- og valutabalancen til at være i orden, så minusserne ikke bliver for store. Det forekommer mig, at vi her har et af de områder, hvor regeringen har forregnet sig. Da man skulle låne, lånte man ikke, og da man fik brug for lå-

nene, var der allerede lagt sådanne hindringer i vejen, at man kom en postgang for sent. Det er ud fra disse ting, vi fik alt det, der fulgte efter, og regeringens forskellige manøvreringer over mod en hårdere finanspolitik, mod nye perspektiver for realkreditlen og en hel række af de andre ting, som er fremme her.

Nej, man skal ikke udelukkende bygge på optagelse af udenlandske lån, for betingelserne for udenlandske lån er i øjeblikket måske blevet mere ugunstige end nogen sinde før, fordi toget så at sige gik, før vi fik den valuta, vi havde brug for, med hjem.

Dette medførte en hel række andre ubehageligheder: at valutabalancen strammedes, at vi fik kapitalflugten, at vi fik vores rigelige andel i den internationale valutakrise, helt anderledes end man havde forudset og i et stærkere tempo, skønt man kunne have regnet med disse begivenheder allerede fra krisens første akt i november måned. Endnu har vi ingen klarhed, endnu har vi ingen perspektiver. Hvad er regeringens politik, når man i Vesteuropa, når man i den vestlige verden vil til at diskutere fremtidens pengepolitik, hvad er den danske regerings krav og standpunkter i en sådan situation?

Vi så det selvfølgelig forleden dag, hvor det drejede sig om at minde Tyskland om dets erstatningsansvar på nogle milliarder kroner, som kunne bringe tingene en smule i orden. Jeg har det indtryk, at når regeringen forhandler om lån i Bonn og samtidig skal have en ny handelstraktat i orden, så er den ærlig talt lidt ængstelig ved at rejse sådanne spørgsmål og bringe dem til offentlig debat og stille dem i forgrunden, mens der virkelig skulle udøves et pres, som kunne være med til at forbedre den skæve valutastilling, som vi har herhjemme.

Ud fra dette opstår det næste problem, nemlig det mærkelige samspil, vi har haft mellem regering og nationalbank, hvor det drejer sig om realkreditlen, og hvor det drejer sig om, hvordan lånemarkedet for byggeriet skal bringes i orden. Nu har jeg nok set, at man siger, sagkyndige skal til at arbejde med denne del af sagen, og jeg har også set, at man kommer med forslag om, at kravene til de kontante indskud ved byggeri f. eks. skulle være større, og jeg har da også set forslag om, at hvor man tidligere havde en kredit, som løb over 40-60